

stiftet. Frågan överlämnades emellertid för närmare utredning åt en kommitté jämte de båda styrelserna och bordlades till kommande årsmöte.

Att anteckna är dessutom en gudstjänst förut på vårsidan i den antikvariskt synnerligen intressanta och i övrigt till andakt djupt stämmande kyrkan på Murberget (Härnösands »Skansen»). Den utfördes enl. den högtidligare formen av Reformationsvesperen i 1924 års Vesperale under ledning av K. S. V:s v. ordförande med frivilliga krafter från Härnösand. Den var till trängsel besökt och synes lämnat djupa intryck.

Om även kyrkosångsrörelsen i stiftet ännu ej kan sägas ha »vuxit sig stark», så är den dock för handen och — hoppas vi — rycker framåt. De många hindren genom förnämligast det »passiva motståndet» kunna icke övervinnas med blott människokraft. Men så hoppas vi ju att *saken* är icke blott människoverk utan åtminstone gömmer i sig ett Guds verk. Månde den ock få i sin tid uppenbaras såsom ett sådant!

Daniel Rudin.

John Morén.

In memoriam.

Den svenska kyrkomusikens vördade nestor är borta. Plötsligt och oväntat kom dödsbudet. Det nådde honom dock i en lycklig stund: omgiven av sina närmaste och kära fick John Morén utan dödskamp och svåra smärtor träda över gränsen till en annan tillvaro, såsom han själv önskat. Men för oss, som i vår gärning och vårt livsintresse stodo honom nära och hade hugnats med hans vänskap, är förlusten bitter — och oersättlig. Här skall ej ordas om den insats John Morén gjort i svensk kyrkomusik, — den är f. ö. säkert större än som för ögonblicket kan överblickas — dessa rader äro endast nedskrivna som ett uttryck för den *tacksamhet*, som besjälar alla dem, som ha någon förståelse för denna Moréns kyrkomusikaliska betydelse.

Det är två ord, som kunna sättas som signatur under Moréns livsverk och konstnärliga skapande: *anda* och *stil*. Han ville, att kyrkomusiken skulle vara *levande*, men samtidigt släppte han aldrig ur sikte sitt oeftergivliga krav på konstnärlig, kyrklig stil. Under de senare åren hade han kommit fram till en större personlig frihet i de musikaliska uttrycksmedlen, som man nogsamnt kunde märka i de förra året utgivna »Tolv nya motetter», vilka måhända inrymma något av det fullödigaste Morén skapat.

John Morén är borta, men hans verk lever. Han var en banbrytare för sina idéer och fick väl stundom känna motståndets bitterhet, men vi välsigna och vörda det sällsynt vackra minnet av en man, som helt vigt sitt liv åt kyrkomusikens helgade konst. Vi unna honom vilan efter en lång arbetsdag, men det kristna evighetshoppet sträcker sig än längre: i en renare och fullkomligare värld än denna tro vi, att en högre tjänst väntar vår hänsovne vän,

»där kerubers harpor klinga
bland de sällas segersång.»

John Morén, frid över Ditt minne! Det styrke vår håg och rene vår längtan ännu i sena år.

Råsunda den 8 april 1932.

Jacob Nyvall.